Universiteit Utrecht

Veranderende nationalistische ideeën in de postkoloniale staat

Roos Machielse

3657418

r.machielse@students.uu.nl

Bachelor scriptie

Universiteit Utrecht

Onderzoeksseminar III – De postkoloniale ervaring

Docente: Dr. Y. Kleistra

10-06-2015

Aantal woorden: 8621

INHOUDSOPGAVE

Inleiding 1

Hoofdstuk I: Nationalisme in postkoloniale staten 4

§ 1.1 Progressief nationalisme in postkoloniale staten 4
§ 1.2 Conservatief nationalisme in Europa 6
§ 1.3 Conservatief nationalisme in postkoloniale staten 7

Hoofdstuk II: De Chinees-Indiase grensoorlog (1962) 10

§ 2.1 Vriendschappelijke betrekkingen 10
§ 2.2 Nationale belangen 11
§ 2.3 De grensoorlog als fenomeen 12

Hoofdstuk III: De totstandkoming van Nagaland (1963) 14

§ 3.1 De centrale overheid en de *Naga National Council* 14
§ 3.2 De Naga staking 15
§ 3.3 De totstandkoming van Nagaland 16

Conclusie 18

Bibliografie 21

Bijlage I 23

Bijlage II 24

INLEIDING

"**India 'ready to let China keep Aksai Chin' if neighbour country drops claim to Arunachal Pradesh**", luidde de krantenkop van de Britse krant de *Daily Mail* in het katern over nieuws uit India op 28 november 2013.[1] Grensonderhandelingen in de laatste maanden van 2013 tussen India en China lieten zien dat India bereid zou zijn het westelijk grensgebied Aksai Chin op te geven op de voorwaarde dat het oostelijk grensgebied Arunachal Pradesh gevrijwaard zou blijven van Chinese claims op dit gebied. Het grensdispuut tussen de twee landen is na zestig jaar nog steeds niet opgelost.

"Will Nagaland Ever Have Peace?", luidde de titel van een artikel in het tijdsschrift *The Diplomat* op 04 juni 2015.[2] In het noordoostelijke binnenland van India werd begin juni 2015 gevreesd voor een bloedbad in de autonome staat Nagaland: meerdere opstandige groepen die allen claimen de Naga bevolking te vertegenwoordigen sturen aan in de richting van een vergroting van de huidige staat Nagaland. Het geweld dat dit in de hand zou kunnen werken zou het zoveelste geweldsincident betekenen in reeds zes decennia onrust in het noordoostelijke Nagaland.

Waarin vinden deze twee recente gebeurtenissen hun oorsprong? Hoe verhoudt de oorzaak van deze gebeurtenissen zich tot de externe en interne politiek van India na onafhankelijkheid? Breder gezegd: is er in de nationale ervaring van postkoloniale staten een verklaring te vinden voor de oorsprong voor bovenstaande politieke gebeurtenissen?

Dit onderzoek zal zich richten op de vraag in hoeverre veranderende nationalistische ideeën op nationaal niveau doorwerken in de interne verhoudingen van postkoloniale staten. Een algemene theoretische veronderstelling over veranderende nationalistische ideeën zal worden getoetst op de casus India. Deze casus zal uit twee delen bestaan: een voorbeeld van extern gerichte politiek zal worden uitgewerkt, waarnaast een voorbeeld van intern gerichte politiek onder de loep zal worden genomen. In de conclusie zal een overzicht gegeven worden van de bevindingen uit elk hoofdstuk, waarna vervolgens de casus zal worden vergeleken met de theoretische veronderstelling. Daarna zal uitspraak kunnen worden gedaan over deze theoretische veronderstelling. De hoofdvraag: *in hoeverre werken veranderende nationalistische ideeën op nationaal niveau door in de interne verhoudingen van postkoloniale staten*, werpt vragen op die beantwoord zullen worden in dit onderzoek.

In welke mate is er sprake van nationalistische ideeën in de postkoloniale staat en waarom zijn deze onderhevig geweest aan verandering?

---

[1] S. Shukla, "India 'ready to let China keep Aksai Chin' if neighbour country drops claim to Arunachal Pradesh", *Daily Mail*, 28 November 2013, http://www.dailymail.co.uk/indiahome/indianews/article-

[2] Rawat, M., 'Will Nagaland Ever Have Peace?', *The Diplomat*, 04 Juni 2015, http://thediplomat.com/2015/06/will-nagaland-ever-be-peaceful/ (geraadpleegd 06 Juni 2015).

In hoofdstuk één wordt naar aanleiding van deze vraag een theoretische veronderstelling over de nationalistische basis van de postkoloniale staat onderzocht. Door dit te onderzoeken zal duidelijk worden dat er na de onafhankelijkheid van de koloniale overheerser in eerste instantie sprake was van progressief nationalisme, dat voor eenheid tussen en binnen de postkoloniale staten zorgde. Deze vorm van nationalisme kwam voort uit het antikoloniale en antiwesterse gedachtengoed, dat eenheid schiep op nationaal niveau en voor binding in de algehele derdewereld zorgde. Na verloop van tijd is te zien dat deze eenheid op andere fundamenten gestoeld werd. Het antikoloniale en antiwesterse gedachtegoed van het progressief nationalisme maakte plaats voor een nostalgisch gedreven gedachtegoed. In dit nostalgisch gedreven nationalisme werd eenheid van de natie gestoeld op de pre-koloniale cultuur dat hand in hand ging met de nadruk op territoriale integriteit. In dit conservatief nationalisme werd de natie als een vanzelfsprekende entiteit gezien. Kortom, in dit eerste hoofdstuk zal duidelijk worden dat de progressieve houding in de postkoloniale staat plaats maakte voor een conservatief nationalisme.

In welke mate zal de casus India relevant zijn voor dit onderzoek?
India werd in 1947 onafhankelijk van Groot Brittannië, dat van 1858 tot 1947 Brits Indië in bezit had. Brits Indië betrof het gebied dat de huidige landen India, Sri Lanka, Pakistan, Bangladesh en delen van Myanmar omvat. Na de Tweede Wereldoorlog concentreerde Groot Brittannië zich op de interne en externe politiek die dichter bij huis speelde, waarna de periode van dekolonisatie van Westerse koloniën aanbrak. In India had zich in de aanloop naar onafhankelijkheid een antikoloniale en vooruitstrevende nationalistische beweging gevormd, die zich door de afkeer tegen geweld als vreedzame beweging voltrok. De belangrijkste drijfkrachten achter deze geweldloze, antikoloniale beweging waren de geestelijk leider Mahatma Gandhi (1869 – 1948) en de politicus Jawaharlal Nehru (1889 – 1964). Nehru werd in 1947 de eerste premier van het onafhankelijke land.

Na onafhankelijkheid werd India één van de voorvechters van een sterk Afrikaans-Aziatisch blok in de postkoloniale wereld. Onder leiding van India, Egypte en Indonesië, creëerden deze pas onafhankelijk geworden landen een vereniging van postkoloniale staten door gezamenlijk een blok te vormen buiten de machtsblokken van de Koude Oorlog. India had door de medeoprichting van de Non-Aligned Movement een prominente rol onder postkoloniale staten en had als voorvechter van vreedzaamheid een belangrijke inbreng.
Juist vanwege het feit dat India direct na de onafhankelijkheid een prominente rol had binnen de postkoloniale wereld maakt India in het kader van dit onderzoek een interessante casus.

Op welke manier zal de casus India in dit onderzoek aan bod komen?
In het tweede en het derde hoofdstuk zal de casus India aan bod komen. De aspecten van de casus India die aan bod zullen komen in dit onderzoek zijn voorbeelden van externe en interne politiek van India.
In hoofdstuk twee zal het eerste deel van de casus aan bod komen: de externe politiek van India. Hier zal worden uiteengezet hoe zich tussen China en India in 1962 een grensoorlog voltrok, en welke oorzaken hiervoor aan te dragen zullen zijn. De grensoorlog zou veroorzaakt kunnen zijn door een uit de hand gelopen betwisting om grondgebied en zou een gevolg kunnen zijn van verschillende wereldbeelden van zowel India als China. Deze twee

oorzaken zullen echter het ontstaan van de grensoorlog tussen twee buurlanden die daarvóór goede betrekkingen kenden niet voldoende verklaren. Vanuit een fenomenologische invalshoek zal duidelijk worden dat er een breuk in de externe politieke houding van India te zien is. De hoogstaande ideeën over internationalisme en wederzijds respect voor soevereiniteit maakten plaats voor een reactionaire en principiële opstelling. Hierdoor kwam het nationale eigenbelang en het territoriale bezit in de interstatelijke kwestie op de voorgrond. Deze uitwerking zal het conflict aan de grens tussen India en China vollediger verklaren.

Het derde hoofdstuk zal het tweede deel van de casus beschrijven: de interne politieke verhoudingen in India aan de hand van de vorming van Nagaland (1963). Dit hoofdstuk zal beschrijven waarom het Nagagebied in noordoost India eerder weinig connectie had met de rest van India, maar in de tweede helft van de twintigste eeuw een belangrijke rol ging spelen voor de centrale overheid. Door de onafhankelijkheid van India ontstond in de noordoostelijke regio een claim door de *Naga National Council* voor zelfbestuur en eenheid van alle Naga's. Premier Nehru liet in 1947 weten dat bestuurlijke vrijheid een optie was en stuurde daarmee in de richting van regionale autonomie voor de Naga's. De *Naga National Council* tilde haar afscheidingsbeweging door de Naga staking en de opbouw van een wapenarsenaal op een hoger niveau, om zo meer dan regionale autonomie te verkrijgen. Daarop zette de centrale overheid pelotons in van het Indiase leger, waarmee de verbale kwestie veranderde in een militair conflict tussen de Naga's en de Indiase overheid. In 1956 barstte de oorlog uit. In 1960 kondigde Nehru in het parlement aan dat een Nagastaat uit het gebiedsdeel Assam zou worden gevormd. In 1963 werd Nagaland als autonome staat binnen de Indiase Unie officieel geïnaugureerd.

Op welke manier zal gereflecteerd worden op de theoretische veronderstelling van het eerste hoofdstuk en de bevindingen over India uit hoofdstuk twee en drie?
In de conclusie zullen de bevindingen van elk van de hoofdstukken aan bod komen, door kort samen te vatten wat de kern van elk hoofdstuk is. Daarna zullen de bevindingen van de casus uit het tweede en derde hoofdstuk teruggekoppeld worden aan de theoretische veronderstelling van het eerste hoofdstuk. Door deze terugkoppeling te maken kunnen conclusies worden getrokken over de mate waarin de theoretische veronderstelling gerelateerd kan worden aan de externe en interne politiek van de casus India. Als laatste zal dan ook een concluderende noot worden toegevoegd over de theoretische veronderstelling, waaruit zal blijken dat er een sprake is van een hiaat.

HOOFDSTUK 1

In dit eerste hoofdstuk zal worden uiteengezet hoe in postkoloniale staten vanaf de onafhankelijkheid nationalistische ideeën veranderden. Net na de onafhankelijkheid leefde een vooruitstrevend gedachtegoed. Dit gedachtegoed bestond uit de nationale vrijheid en de afkeer tegen het kolonialisme, dat immers geleid had tot de onafhankelijkheid van de koloniale staten. In deze progressieve vorm van nationalisme leefde de afkeer tegen racisme, oorlog, en de koloniale overheersing. De voormalige koloniën wilden gezamenlijk en op vreedzame wijze voor een betere wereld zorgen. Dit gedachtegoed maakte na verloop van tijd echter plaats voor een ander soort nationalisme. Het antikolonialisme, de vooruitstrevendheid en de vreedzaamheid waren niet langer de grootste drijfkracht voor de postkoloniale landen. Nostalgie en het eigenbelang kwamen daarvoor in de plaats. Dit bracht de postkoloniale staat naar een territoriaal en reactionair nationalisme. Er vond een verandering plaats van progressief naar conservatief nationalisme.

§ 1.1 Progressief nationalisme in postkoloniale staten

Na de onafhankelijkheid van postkoloniale staten was er sprake van een vooruitstrevend gedachtegoed, dat door en uit de antikoloniale en antiwesterse houding bestond. Deze gezamenlijke factor zorgde voor een eenheid tussen de nieuwe landen: de afkeer tegen de Europese overheerser. President Soekarno van Indonesië (1945 – 1967) sprak in zijn openingsspeech op de Aziatisch-Afrikaanse conferentie in Bandung (1955), Indonesië, van een *unity in desire* van de deelnemende landen. Hiermee doelde Soekarno op de eenheid die derdewereldlanden konden vinden in het verlangen naar een wereld gevormd door het belang van welzijn, broederschap en interdependentie.[3] Deze eenheid kenmerkte dan ook het verlangen onder de deelnemende landen om tolerante visies gezamenlijk en wereldwijd te kunnen delen.

De beweging van derdewereldlanden die in 1961 uit deze idealen voortkwam, de *Non-Aligned Movement*, ontstond daarnaast uit de wil van voormalig afhankelijke en koloniale staten om ongebonden te zijn van de groeiende bipolariteit aan de voet van de Koude Oorlog. Door de ontstane Oost-West verdeling konden de landen die zich niet aan de zijde van het Westen of het Oosten bonden, toenadering tot elkaar zoeken. Het Westen zag zichzelf als eerste wereld, het Oosten werd door hen gezien als tweede wereld. De pas onafhankelijke landen werden door het Westen onder de term 'de Derde Wereld' geschaard.[4] Dit stimuleerde samenwerking, dat in Bandung, Indonesië, in het leven werd geroepen. De angst voor het gevaar overheerst te blijven door Europa creëerde dan ook op internationaal niveau een verbindende factor in de algehele derde wereld: de afkeer tegen het kolonialisme, het racisme

[3] 'Text of the speech by President Soekarno of the Republic of Indonesia at the Opening of the Asian-African Conference in Bandung, Indonesia, on April 18, 1955' in: *Selected documents of the Bandung Conference. Texts of selected speeches and final communique of the Asian-African Conference Bandung, Indonesia, April 18-24, 1955* (New York: Institute of Pacific Relations 1955) 4.
[4] V. Prashad, *The Darker Nations. A People's History of the Third World* (New York & London) 6-10.

en de vastberadenheid naar een vredige wereld verenigde de derdewereldlanden.[5]

De wil om ongebonden te zijn van het Westen en het Oosten zorgde voor een *non-aligned* gedachte, die niet alleen internationaal als project van de derdewereld gezien werd, ook op nationaal niveau werkte deze gedachte al in de koloniale periode bindend. In de jaren vóór de *Non-Aligned Movement*, in feite de jaren voor onafhankelijkheid, vormden delen van de bevolking in Aziatische en Afrikaanse koloniën antikoloniale bewegingen. In de derdewereldlanden – bijvoorbeeld in India, Egypte en Tanzania – werd ook na onafhankelijkheid het antiwesterse gedachtegoed als instrument gebuikt voor nationale opstelling in de wereld. *Non-alignment* resulteerde in een legitimerende werking voor politieke leiders van postkoloniale staten en leidde tot consolidatie van de statelijke macht, natievorming en nationale integratie.[6]

De *non-alignment* van de derdewereldlanden creëerde dus de houding van deze landen op het internationale toneel, dat daarnaast ook op nationaal niveau van de derdewereldlanden effect kreeg: de strijd tegen koloniale en imperiale machten creëerde eenheid onder verschillende sociale klassen en stammen binnen de nieuwe naties.[7] De derdewereldlanden hadden door het antikolonialisme haast revolutionaire aspiraties om de staat te creëren in dezelfde lijn als de samenwerking tussen derdewereldlanden in de internationale arena.[8]

Deze aspiraties kenden een oorsprong in de koloniale periode, toen naast weerstand tegen de formele statelijke overheersing eenheid werd gezocht door culturele componenten van het land te laten herleven. Juist in de zoektocht naar de eigen culturele identiteit van het land zou het antikolonialisme het beste tot uiting komen. De bestuurlijke vormgeving van het land werd weliswaar aan Westerse standaarden gemeten, maar in cultureel opzicht zou het derdewereldland daadwerkelijk een natie kunnen creëren die niet vijandelijk ten opzichte van het Westen zou zijn, maar er ook niet een kopie van zou worden.[9] De behoefte aan een culturele identiteit werd vergroot naarmate de bestuurlijke vormgeving meer ging lijken op het Westen. De spirituele en culturele wereld werd door de postkoloniale staten als een creatie gezien waar het Westen niets mee te maken had. In dit domein zou het krachtige, creatieve project van het derdewereldnationalisme ontstaan: om een moderne nationale cultuur te creëren die bovendien niet-Westers zou zijn.[10]

In de zoektocht naar nationale eenheid die niet westers of gericht op het westen was, ontstond een nieuw beeld van de nieuwe natie. Het karakter van derdewereldlanden was dus gericht op vooruitgang: nationale vrijheid tezamen met afkeer tegen de voormalig koloniale overheerser en het algehele Westen. Natievorming ontstond via dekolonisatie, antikolonialisme, en het laten herleven van de eigen cultuur.

Toch weerspiegelen deze progressieve ideeën in de derdewereld niet geheel de

[5] Prashad, *The Darker Nations*, 33-34.
[6] K.S. Tassin, '"Lift up your head, my brother": Nationalism and the genesis of the Non-Aligned Movement', *Journal of Third World Studies* 23, 1 (2006) 150.
[7] Tassin, '"Lift up your head, my brother": Nationalism and the genesis of the Non-Aligned Movement', 161-162.
[8] M.T. Berger, 'After the Third World? History, destiny and the fate of Third Worldism', *Third World Quarterly* 25, 1 (2004) 34.
[9] P. Chatterjee, *Nationalist Thought and the Colonial World: A Derivative Discourse* (Tokyo: United Nations University 1986) 1-2.
[10] P. Chatterjee, *Empire and Nation: Selected Essays* (New York 2010), 26-27.

werkelijkheid. Juist de eenheid die gevonden zou worden door de culturele identiteit te laten herleven is niet te zien als een teken van antikoloniaal en progressief nationalisme, maar van een nationalisme dat nostalgisch gedreven was en een utopisch beeld schetste.

§ 1.2 Conservatief nationalisme in Europa

Het fenomeen van nostalgisch gedreven nationalisme in de postkoloniale staat doet denken aan het nationalisme dat in het Europa van de negentiende en twintigste eeuw leefde. Om naar het Europees nationalisme van die tijd te kijken, moet men beginnen bij de oorsprong. Waar het Europees nationalisme ontstond kan worden bediscussieerd[11], maar het startpunt wordt omstreeks de Franse Revolutie van 1789 aangegeven, toen in naam van het Franse volk opgestaan werd tegen Lodewijk XVI. Dit kan ook wel de start van het tijdperk van het liberaal nationalisme genoemd worden.[12] Met de start van het Napoleontische tijdperk (1804 – 1814) na de Franse Revolutie was Frankrijk geboren als natie van burgers, die een aandeel hadden in haar lot. Een verschuiving van onderdanen van de kroon naar burgers van Frankrijk vond plaats.[13]

De Napoleontische grootmacht creëerde voor omliggende staten zoals Duitsland en Italië eveneens een eigen nationalistische traditie, juist door zich af te zetten en zelfstandig groot te zijn naast Frankrijk. Nationalisme was groots en kosmopolitisch in haar vooruitzicht. De staat en het nationalisme maakten de natie.[14] Het kosmopolitische karakter van nationalisme bestond dan ook uit een constructieve vorm van nationalisme, die erop gericht was eenheid, integratie en economische levendigheid te creëren. De negentiende eeuw was een periode van natievorming.

De vooruitstrevende vorm van nationalisme veranderde eind negentiende en begin twintigste eeuw in Europa. Door de Krimoorlog (1853 - 1856) en aanhoudende verlangens onder verschillende groepen in Duitsland en Italië, ontpopten laatstgenoemde landen zich via oorlog als nieuwe natiestaten. *Realpolitik* was geboren: Duitsland ontwikkelde zich meer autoritair dan Italië, dat zich committeerde aan volksraadplegingen. Het machtsevenwicht van het multipolaire Europa werd uitgedaagd.

In dezelfde periode, inherent verbonden aan de revoluties en oorlogen eind negentiende eeuw, werden onduidelijke zones op het Europese grondgebied opnieuw geïnterpreteerd en bepaald. Mede dankzij de technologie van de cartografie werden Europese natiestaten bepaald. Daardoor ging het belang van nationale grenzen een rol spelen en werd de behoefte van de vereniging van de natie vervuld.[15] Het idee achter deze natiestaten was dat zij een populatie van dezelfde etniciteit bijeenhielden: de Fransen en Duitsers werden niet simpelweg door verschillen in taal en traditie gescheiden, maar langs bloedlijnen verdeeld.

Hierdoor ontstond een xenofobisch nationalisme, dat illustratief is voor een

[11] Zie: B. Anderson, *Imagined Communities* (New York 1991); E. Gellner, *Nations and Nationalism* (Oxford 1983); A.D. Smith, 'The Resurgence of Nationalism? Myth and Memory in the Renewal of Nations', *The British Journal of Sociology* 47, 4 (1996) 575-598 .
[12] E.J. Hobsbawm, *Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth, Realty* (Cambridge 1990) 23.
[13] A. Heywood, *Political Ideologies: An Introduction* (London 2012) 169.
[14] Hobsbawm, *Nations and Nationalism since 1780*, 10.
[15] Prashad, *The Darker Nations*, 170.

verandering: niet langer politieke vrijheid en democratie, maar het herleven van vroegere nationale glorie en militaire overwinning werd het nationalistische gedachtegoed. Een conservatieve vorm van nationalisme ontstond dan ook aan het einde van de negentiende en begin twintigste eeuw. Het gevoel dat de natie gekoppeld was aan de staatsgrenzen ontstond in deze nauwe interpretatie van nationalisme: grenzen vormden houvast.[16]

§ 1.3 Conservatief nationalisme in postkoloniale staten

In de postkoloniale staat is de transitie naar het conservatieve nationalisme terug te zien. Na verloop van tijd creëerde niet het progressivisme de eenheid; maar een teruggrijpen op de vroegere cultuur en land. Wat impliceerde dit? Dat in dit conservatieve idee van nationalisme het antikolonialisme voor een groot deel verdwenen was uit het nationale gedachtegoed, en dat dit nu het toneel deelde met een utopisch beeld van traditie tot aan romantische visies van de pre-koloniale periode.[17]

Het nativisme was in deze nostalgisch zoektocht een centraal element. Het nativisme duidt op een teruggrijpen naar een oorspronkelijk verleden, om dit te verheffen en zo een culturele onafhankelijkheid te bewerkstelligen.[18] Het centraal stellen van een oorspronkelijk verleden droeg echter een implicatie met zich mee: het benadrukken van een cultureel beeld dat er wellicht in werkelijkheid nooit bestaan heeft. Het culturele beeld diende als ideaal, dat in de postkoloniale beleving van pas kwam.[19]

Dit ideaalbeeld kwam van pas juist omdat er naast antikolonialisme geen andere basis was waarop de nieuwe natie terug kon vallen na onafhankelijkheid. Zo konden traditionele en nostalgische ideeën op de voorgrond treden. Het zichtbare gevaar van het nativisme in de postkoloniale staat was dat het geen rekening hield met de realiteit: dat de vele etnische groepen met hun eigen culturele tradities bestonden in de staat, dat nativisme een subjectief beeld van cultuur creëerde en dat het dus uiteindelijk geen homogeniteit bewerkstelligde, maar juist verdeeldheid in de hand werkte.[20]

Voor de derdewereldlanden betekenden deze nostalgisch gedreven ideeën niet alleen dat er een utopie gecreëerd werd die niet strookte met de realiteit. In het kader van culturele eenheid konden nationale leiders het culturele utopische beeld voortzetten. Deze zoektocht behoort toe tot een vorm van nationalisme dat juist niet vooruitstrevend was, maar terug greep op een ver verleden. Het narratief van de nieuwe natie stoelde op vermeende elementen uit het verleden. Door de romantische visie op de pre-koloniale periode als culturele basis te zien van de natie, werd de postkoloniale staat eerder conservatief dan progressief.

De transitie van het progressieve naar het conservatieve idee van nationalisme kan ook worden gezien als de verandering van ontwikkelingsnationalisme naar cultureel

[16] Hobsbawm, *Nations and Nationalism Since 1780*, 15.
[17] Berger, 'After the Third World? History, Destiny and the Fate of Third Worldism', 31.
[18] A. Bonnett, 'Western Dystopia: Radical Islamism and Anti-Westernism in: Idem, *The Idea of the West: Culture, Politics and History* (Houndmills & New York 2004) 143-162.
[19] O.A. Westad, *The Global Cold War: Third World Inventions and the Making of Our Times* (Cambridge 2007) 81.
[20] Westad, *The Global Cold War*, 80.

nationalisme in de derdewereld.[21] Deze transitie impliceert eveneens dat de derdewereld in de tweede helft van de twintigste eeuw een vooruitstrevend en anti-imperialistisch nationalisme kende. De anti-imperialistische worsteling ging gepaard met een massale aanhang van de bevolking met een constructief politiek beleid gericht op het internationalisme. Samen met het anti-imperialistische gedachtegoed waren ook sociale grenzen aan verandering onderhevig. Het verenigde armere delen of lagere klassen van de jonge natie met rijkere, hogere klassen. De nieuwe sociale eenheid van de jonge landen stond dus eveneens aan de kant van een internationalistisch en progressief beleid.[22] Het ontwikkelingsnationalisme keek met positieve houding naar de toekomst en richtte zich op welvaart in het gezelschap van andere derdewereldlanden die hetzelfde wensten. Het internationale gezicht van ontwikkelingsnationalisme kreeg haar uiting in internationale arena zoals de Bandung Conferentie en de *Non-Aligned Movement*. Deze leiders keken verder dan kapitalistische of religieuze motieven. De focus lag op het gezamenlijke belang in de afkeer tegen kolonialisme en de afkeer tegen oorlog en racisme.[23]

De basis van dit ontwikkelingsnationalisme veranderde echter naarmate de twintigste eeuw verstreek. Derdewereldlanden zagen cultuur steeds meer als een statisch gegeven, dat er altijd al geweest was. Dit zette zich door in een etnische benadering in culturele aspecten van het derdewereldland, mede door de groeiende macht van de elites.[24] Waar in Bandung cultuur geplaatst werd in het internationalisme, stond cultuur daarna in een elitaire en statische invalshoek.[25] In feite heeft er dus een transitie plaatsgevonden van wat na onafhankelijkheid ontwikkelingsnationalisme was naar cultureel nationalisme na het eerste decennium van de nieuwe naties. Het momentum van deze transitie is niet overal in de derdewereld hetzelfde geweest, het was immers een transitie die de algehele houding van de landen betrof. Dit is een langzaam en gradueel proces geweest ergens vanaf de jaren zestig van de twintigste eeuw.[26]

Hoewel de notie van de transitie van ontwikkelingsnationalisme naar cultureel nationalisme hout snijdt in het geval van de derdewereld, betrekt de term conservatief nationalisme nog een belangrijke transitie in derdewereldlanden. Deze verhoudt zich tot de behoefte om territoriale waardigheid te verdedigen in termen van cultureel behoud, in tegenstelling tot het progressivisme, waar territorialiteit en nationale waardigheid niet per definitie hand in hand gingen. Wat impliceerde deze verandering? Dat de natie er altijd al geweest was, en dat nationale vrijheidsbewegingen het slechts terugbrachten naar haar originele plaats, in tegenstelling tot de visie dat de natie voortgebracht was door de nationale vrijheidsbewegingen. Het maatschappelijk progressief nationalisme dat stoelde op het antikolonialisme werd nu vervangen door een territoriaal conservatief nationalisme dat

[21] R. Desai, 'Introduction: Nationalisms and Their Understandings in Historical Perspective', *Third World Quarterly* 29, 3 (2008) 399-400.
[22] Desai, 'Introduction: Nationalisms and Their Understandings in Historical Perspective', 398-400.
[23] R. Desai, 'Conclusion: From Developmental to Cultural Nationalisms', *Third World Quarterly* 29, 3 (2008) 651.
[24] Desai, 'Introduction: Nationalisms and Their Understandings in Historical Perspective', 400.
[25] J. Barker, 'Beyond Bandung: Developmental Nationalism and (Multi)cultural Nationalism in Indonesia', *Third World Quarterly* 29, 3 (2008) 536-537.
[26] F. Furedi, *Colonial Wars and the Politics of Third World Nationalism* (New York 1994) 10.

stoelde op nostalgie.[27] De staat richtte zich op vermeende romantische culturele aspecten van eenheid, in plaats van anti-imperialistische aspecten. Hierdoor ontstonden er vanuit het derdewereldland neigingen tegen minderheidsgroepen die hun eigen tradities naar voren wilden brengen. Deze neigingen zouden in het progressief nationalisme, met haar afkeer tegen racisme, nooit een plaats hebben gehad.[28]

[27] Berger, 'After the Third World? History, Destiny and the Fate of Third Worldism', 31.
[28] Prashad, *The Darker Nations*, 172.

HOOFDSTUK II

In dit hoofdstuk wordt het eerste deel van de casus India beschreven. Hierin wordt de externe politiek van India in de grensoorlog met China (1962) onder de loep genomen. Deze oorlog zou zijn ontstaan door een uit de hand gelopen betwisting om grondgebied, en/of zou zijn ontstaan als resultaat van verschillende wereldbeelden. Deze twee redenen verklaren het ontstaan van de grensoorlog echter niet voldoende. Door de grensoorlog als fenomeen te onderzoeken kan er een breuk in de houding van India in de externe politiek ontdekt worden, waardoor de oorzaken van het conflict vollediger in beeld wordt gebracht.

§ 2.1 Vriendschappelijke betrekkingen

In 1962 werd in ongeveer een maand tijd de Chinees-Indiase grensoorlog uitgevochten tussen 20 oktober en 21 november. De inzet van dit gewapende conflict was de soevereiniteit van de grensregio's in het westelijke Aksai Chin en oostelijke Arunachal Pradesh.[29] Dit grensgebied met China bevindt zich op 4.250 meter hoogte boven zeespiegel en is onherbergzaam berggebied. Om verschillende redenen won China deze kortstondige grensoorlog. Waarom vond deze oorlog plaats?

In de decennia voor de grensoorlog van 1962 was de vriendschap tussen de twee buurlanden betrekkelijk goed: handel en cultuur verbonden de landen en losmaking van Europese invloeden en overheersing was een gemeenschappelijke factor. De Chinese volkspartij, de Kuomintang, spoorde in de jaren veertig de Verenigde Staten aan om op haar beurt Groot-Brittannië aan te sporen tot toekenning van onafhankelijkheid van India. Toen in 1949 het communistische bewind van Mao Zedong in China aan de macht kwam moest de bilaterale relatie tussen India en China opnieuw gedefinieerd worden. Ook de annexatie van Tibet door China in 1950 stelde een uitdaging voor de interstatelijke opstelling van India.[30] Tibet werd in de jaren ervoor onderworpen aan het gezag van zowel China als India.

Vanuit India heerste vertrouwen over de situatie omtrent Tibet. Premier Nehru achtte het zonde dat Tibet niet gespaard kon blijven, maar onwaarschijnlijk dat door de annexatie van Tibet door China ook India een aanval vanuit China kon verwachten. Ontmoetingen tussen Mao, zijn premier Chou En-lai en Nehru maakten dit duidelijk.[31] Er heerste een optimistische stemming over de band tussen India en China. Vanuit India werd een buitenlandse politiek gevoerd die gekenmerkt kan worden door begrip en vertrouwen voor China.

Dit begrip en vertrouwen kreeg uiting in een breed opgestelde overeenkomst tussen China en India in 1954. De zogeheten *Panch Sheel* overeenkomst benadrukte de Chinees-Indiase vriendschappelijke betrekkingen en was gestoeld op het principe van vreedzame co-existentie. Dit principe had met name betrekking op wederzijds respect voor elkaars territoriale integriteit, waardoor een logisch component van de overeenkomst de erkenning

[29] Zie bijlage I, pagina 23.
[30] R. Guha, *India After Gandhi: The History of the World's Largest Democracy* (London 2007) 167-168.
[31] Guha, *India After Gandhi,* 168-169.

van Tibet als onderdeel van China door India was.[32] De *Panch Sheel* overeenkomst en de vriendschap die erin verankerd lag werd publiekelijk bekend door de slogan *Hindi-Chini bhai-bhai*; als een onsterfelijke band.

§ 2.2 Nationale belangen

Echter ontstond vanaf midden jaren vijftig verandering vanuit zowel India als China in de kijk op het grensgebied tussen de twee landen. Voor India was het vooral zaak om de oostelijke kant van het grensgebied invulling te geven, na het administratieve gat dat de Britten daar achtergelaten hadden. Het grensgebied was weliswaar afgebakend door de McMahon-linie in 1914 om het theerijke gebied in het noordoosten, het huidige Arunachal Pradesh, te beschermen tegen indringers, maar had naast dit economische motief weinig andere invulling gekregen. Vanuit China vond halverwege jaren vijftig eveneens meer activiteit plaats in het westelijke deel van het grensgebied: de linie in Aksai Chin. In 1956 bouwde China in dit gebied een weg. De activiteiten ondernomen door China en India bleven destijds buiten elkaars blikveld.[33]

Toen in 1958 bekend werd in India dat er door China extensief gewerkt werd aan een weg in Aksai Chin verslechterde de bilaterale relatie. Deze verandering had als gevolg dat vanaf 1959 een kat en muis spel gespeeld werd tussen de twee landen, dat in 1962 leidde tot een invasie vanuit China in zowel westelijk als oostelijk grensgebied. Na het over en weer claimen van grondgebied, politiek onderhandelen en wapenstilstanden werd de oorlog gewonnen door China, dat in militair opzicht vele malen sterker was dan India. Hoewel dit beknopte historische overzicht voor een deel verklaart waarom de grensoorlog in 1962 ontstond, biedt het geen reflectie op het ontstaan van vijandelijkheid tussen twee buurlanden die daarvóór goede betrekkingen kenden.

Wanneer er enkel naar deze ontwikkelingen op bilateraal niveau gekeken wordt, valt te concluderen dat er vanaf 1959 tot het dieptepunt in 1962 vanaf beide zijden gedreigd werd met het binnenvallen in elkaars geclaimde grondgebied. Noch China, noch India besloot zich terug te trekken uit het zicht van de ander, of riep arbitrage erbij. Er werd ook geen gedemilitariseerde zone gecreëerd om spanningen te verlichten. Beide landen voerden hun krachten steeds verder op en waren uiteindelijk middels het kat en muis spel beiden schuldig aan het creëren van een oorlogssituatie.[34] Vanuit dit perspectief wordt de Chinees-Indiase grensoorlog simpelweg verklaard als een kwestie omtrent grondgebied. Er speelde echter meer.

Het conflict was namelijk ook een uiting van verschillende wereldbeelden van beide landen. Dit wordt duidelijk wanneer de bilaterale betrekkingen tussen India en China beter onder de loep worden genomen. Zowel India als China hadden een eigen visie op het internationaal recht en de relevantie hiervan om het grensdispuut op te kunnen lossen. India stuurde aan op een beslechting van het conflict middels de beginselen van het internationaal

[32] Ibidem, 171.
[33] Ibidem, 172-174.
[34] Prashad, *The Darker Nations*, 168.

recht, terwijl China het internationale recht niet erkende.[35] Het wereldbeeld tussen de twee buurlanden strookte niet langer met elkaar, wat uiteindelijk leidde tot de grensoorlog in 1962.

§ 2.3 De grensoorlog als fenomeen

Bovenstaande redenen verklaren nog niet het verschijnsel van het grensdispuut tussen India en China. Hiervoor behoort de grensoorlog in een fenomenologisch perspectief geplaatst te worden. Door het verschijnsel van de grensoorlog te onderzoeken wordt een breuk in de houding van India op het internationale toneel zichtbaar.

Vóór de onafhankelijkheid van India hadden Britse toezichthouders leiding over het gebied van het Indische rijk. In de koloniale staat werd grondgebied voornamelijk geobserveerd vanuit veiligheids- en beschermingsoverwegingen. Grenzen speelde voor de koloniale overheerser dus een significante rol; niet om de populatie te voorzien van hun behoeften, maar om bufferstaten en linies te creëren om op deze manier het Indische rijk te beschermen tegen indringers als China (McMahon-linie, 1914) en Rusland (Durandgrens, 1893).[36] In de kolonie diende de grens dus primair voor veiligheid.

In postkoloniaal India was dit bewustzijn er niet. Met de onafhankelijkheid van India werd vanaf 1947 de vreedzame co-existentie ten opzichte van andere landen bepleit. Binnen het raamwerk van de *Non-Aligned Movement* werd ervoor gepleit dat disputen tussen landen op vreedzame wijze dienden te worden opgelost. Waar zo nodig zelfs met behulp van de Verenigde Naties. Dit gedachtegoed strookt met de relatie tussen India en China in de jaren vijftig. Zelfs na de ideologische verandering die China onder Mao doormaakte, bleek dat de relatie tussen de twee buurlanden op meer berustte dan handel en cultuur. De *Panch Sheel* overeenkomst getuigde van wederzijds respect, internationalisme en vooruitgang. Het bewustzijn over nationale grenzen werd overstemd door een grensoverschrijdend internationalisme.

In 1959 stelde Nehru echter dat de grootste reden voor het China-India dispuut lag in het feit dat zij beiden nieuwe naties waren. Beiden waren onlangs onafhankelijk geworden en werden bestuurd door nationalistisch leiderschap. In 1959 achtte Nehru het vanzelfsprekend dat het definiëren van nieuwe, moderne naties gepaard ging met de interpretatie van grenszones. Hij achtte het vanzelfsprekend dat er een mate van conflict ontstond vóór de grenzen van beiden naties vastgesteld konden worden.[37]

In 1960 verklaarde Nehru tegenover China dat geen centimeter Indiaas grondgebied overgeleverd zou worden aan China, waarna het conflict een dieptepunt kreeg in 1962. Na het conflict met China in 1962 verhoogde de Indiase overheid het militaire budget. Tussen 1951 en 1961 werd het militaire budget van twee procent verhoogd naar een gemiddelde van vier procent van het bruto nationaal product. Een fase van militarisme ontstond vanaf de jaren zestig.[38]

---

[35] Y. Vertzberger, 'India's Border Conflict With China: A Perceptual Analysis', *Journal of Contemporary History* 17, 4 (1982) 607.
[36] Prashad, The Darker Nations, 170.
[37] Guha, *India After Gandhi*, 336.
[38] Prashad, *The Darker Nations*, 173.

De grensoorlog is dus in feite een gevolg geweest van een breuk in de houding van India ten opzichte van het Chinese grensgebied. Uiteindelijk bleek dat hoogstaande ideeën over internationalisme en wederzijds respect voor soevereiniteit, principes van de *Panch Sheel* overeenkomst, ondergeschikt waren aan het nationale belang op het internationale toneel. Dit is in de houding van Nehru terug te zien. Hoe vóór het grensconflict zijn internationalisme en door de *Non-Aligned Movement* gekenmerkte houding zijn opstelling ten opzichte van China bepaalde, erkende Nehru in feite vanaf de jaren zestig dat grensbepaling *an sich* een rol zou gaan spelen in de definiëring van de natie op het internationale toneel. Territoriale waardigheid werd nu niet net als de koloniale overheerser bepaald middels de noodzaak van bufferzones en bescherming van het rijk, maar om de natie vorm te geven ten opzichte van andere naties. Waar grenzen voorheen pragmatisch benaderd werden, als iets waar overheen gekeken kon worden, vormden grenzen vanaf de jaren zestig een principiële issue.[39]

[39] Ibidem, 172.

HOOFDSTUK III

In dit hoofdstuk wordt het tweede deel van de casus India uiteengezet. Dit deel verhoudt zich tot de interne politiek van India met betrekking tot de vorming van Nagaland in het noordoosten van India. Vóór de onafhankelijkheid had het gebied waar de Naga's in noordoost India woonden weinig connectie met de rest van het land. Toen in 1947 vanuit de Naga's de claim voor een autonome staat werd gedaan, ging dit gebied voor de centrale overheid een rol spelen. Premier Nehru gaf in 1947 aan dat de Naga's bestuurlijke en regionale autonomie konden verkrijgen. De Naga's stuurde echter aan op een autonome staat en door staking en de opbouw van een wapenarsenaal verharde het meningsverschil hierover. Daarop zette Nehru pelotons van het Indiase leger in. In 1960 gaf Nehru aan dat er een autonome staat kon worden gevormd onder de Indiase Unie. In 1963 werd Nagaland officieel geïnaugureerd.

§ 3.1 De centrale overheid en de *Naga National Council*

De Naga's zijn een verzameling van stammen die in wat vandaag de dag Nagaland heet wonen. Nagaland ligt aan de grens met de bergen van de Himalaya en Myanmar (voorheen Birma).[40] Het feit dat dit gebied samen met een aantal andere deelstaten zoals Assam en Arunachal Pradesh tussen Bangladesh, Myanmar en aan noordelijke zijde van China ligt creëert een geografische afstand tussen deze regio en de rest van het binnenland van India. In de negentiende eeuw waren de Nagabergen onderdeel van het gebied Assam, waar, naast de vele verschillende talen van de gemeenschappen in het platteland, Hindoe gesproken werd.

Stammen zoals de Naga's, Mizo's, Khasis, Garos en de Jaintos woonden gemixt in dit gebied. Van al deze stammen die in dit deel van de noordoostelijke regio woonden waren de Naga's het meest autonoom. Deze autonomie kwam voort uit het feit dat Naga's door de Britten beschermd werden tegen de moderne wereld. De Britten erkenden de eigenheid van het Nagavolk. Omdat de Naga's weinig burgerlijke ongehoorzaamheid kenden in de koloniale tijd bleven ze daarom wellicht buiten het blikveld tijdens de nationale beweging eind negentiende eeuw vanuit New Delhi.[41] Er was dus een minimale connectie tussen de Naga's en de rest van India. Waarom werd deze regio na onafhankelijkheid in India dan toch significant?

Hoewel de Naga's tot 1946 weinig uiting van bemoeienis gaven aan de antikoloniale houding die elders in India plaatsvond, zagen de Naga's in de naderende onafhankelijkheid mogelijkheden voor henzelf. In 1946 vormden hoogopgeleide Naga's het *Naga National Council* (NNC). Dit stond voor eenheid betreffende alle Naga's in de noordoostelijke regio, en voor zelfbestuur. Of dit nu binnen de kaders van de Indiase staat of als autonoom gebied zou moeten voltrekken was nog onduidelijk. Wel maakten onderhandelingen tussen de NNC en Nehru in hetzelfde jaar duidelijk dat autonomie een belangrijk agendapunt was, voor

[40] Zie bijlage II, pagina 24.
[41] Guha, *India After Gandhi*, 262.

zowel de NNC als voor Nehru en zijn centrale overheid in New Delhi. [42]

In hetzelfde jaar en het erop volgende onafhankelijkheidsjaar 1947 bevonden de wensen van de NNC zich op een continuüm van autonomie en zelfs afscheiding enerzijds en bestuurlijke vrijheid onder de Indiase staat anderzijds. Voor Nehru was het echter een heldere kwestie: de Naga's zouden een eigen bestuurlijk en wettelijk systeem krijgen om hen tegemoet te komen. Deze ferme houding van Nehru kwam eveneens naar voren in de worsteling die zijn overheid de jaren na onafhankelijkheid met andere gebieden in India had waar vergelijkbare stammen als de Naga's leefden. In de jaren na 1947 werden zo'n 400 stamgroepen geregistreerd op papier, met de bedoeling voor deze gemeenschappen zetels op overheidsniveau te reserveren. Met betrekking tot het noordoosten stuurde Nehru echter aan in de richting van regionale autonomie, dat als optie werd vast gelegd. [43]

Eind jaren veertig stond het vooruitzicht op regionale autonomie voor de Naga's in noordoost India minder hoog op de agenda in New Delhi. De jonge natie moest haar centrale beleid vormgeven, waarbij het opstellen van een constitutie en beleid in de kerngebieden van het land prioriteit had. De rurale gebieden aan de randen van India speelden hier een kleinere rol in. Als er dan toch uitspraak over het noordoosten werd gedaan, bleef Nehru bij zijn standpunt over de Naga's: onafhankelijkheid en afscheiding zou niet gebeuren, maar er zou binnen de Indiase constitutie door het verlenen van financiële en culturele vrijheden voldoende ruimte zijn voor zelfstandigheid.[44]

§ 3.2 De Naga staking

Het jaar 1952 werd bepalend doordat er vanuit de centrale overheid meer aandacht voor de regio ontstond. Tijdens een rondreis door de regio sprak Nehru zijn bewondering en respect uit voor de Naga's. Hij achtte de bevolking in het gebied als zeer democratisch en gedisciplineerd. Nehru wenste dat de regio meer betrokken zou zijn bij de rest van India. Terug in New Delhi uitte hij zich echter anders. Hier benadrukte hij het behoud van cultuur en de bescherming hiervan. Hij achtte dat de centrale overheid hier niet al te veel bemoeienis op zou moeten loslaten.[45] Dit schepte mogelijkheden voor acties voor de op onafhankelijkheid zinspelende NNC.

Toen Nehru hetzelfde jaar de stad Kohima in het gebied van de Naga's bezocht en publiekelijk toelichting bood op een memorandum, bleef het publiek weg, om Nehru duidelijk te maken dan zijn aanbod niet voldoende was. Dit zou later bekend worden als de Naga staking, georganiseerd door lokale ambtenaren van de NNC die het streven naar onafhankelijkheid duidelijker wilde maken. Het was Nehru dan ook helder dat de NNC zich op volledige onafhankelijkheid had gestort en hierin de lokale bevolking van Naga wist te mobiliseren.[46] Dat dit gepaard ging met de opbouw van een wapenarsenaal van de NNC, was hem een stap te ver.

[42] Ibidem, 263.
[43] Ibidem, 265-266.
[44] Ibidem, 268.
[45] Ibidem, 270.
[46] Ibidem, 270-271.

Als reactie hierop begon de centrale overheid met de inzet van pelotons in het gebied. Hiervoor werd gebruik gemaakt van de paramilitaire divisie in Assam, de Assam Riffles. Vanaf toen ontpopte de verbale kwestie zich in een militair conflict dat zich volledig buiten het weten van de rest van de wereld afspeelde. De Naga rebellen van de NNC claimden in 1954 een federale overheid, waardoor hetzelfde jaar naast de inzet van militaire eenheden vanuit Assam ook een afdeling van het Indiase leger ingezet werd, iets dat in het onafhankelijk India nog niet eerder gebeurd was.[47] Dit leidde ertoe dat in 1956 een definitieve oorlog uitbrak in de bergen van Naga.

§ 3.3 De totstandkoming van Nagaland

Het optreden van Naga rebellenleider A.N. Phizo in Londen leidde tot publiciteit over de Nagabergen. Reeds in 1956 had Phizo de Nagabeweging voor onafhankelijkheid onder de aandacht weten te brengen in buurlanden van India, waarna hij na drie jaar concludeerde dat zijn zaak de steun van de Westerse wereld nodig had. In Londen klaagde Phizo de Indiase staat aan voor genocide tegen de Naga bevolking. Hij vroeg hier steun voor een definitief einde van de moordpartijen door de erkenning van de Indiase overheid voor een soeverein en onafhankelijke staat van Nagaland. De Indiase overheid gaf een propagandistische terugslag door te stellen dat het uit de hand gelopen conflict voornamelijk door toedoen was van de rebellen. Het standpunt van de Indiase overheid omtrent het gebied van de Naga's bleef hetzelfde: maximale autonomie kon worden verleend, maar niet een onafhankelijke staat.[48]

Tussen de overheid van India en de (geharde) leiders van de NNC stonden echter ook nog een aantal gematigde Naga's. Deze gematigden hadden binnen de *Naga Peoples' Convention* (NPC) aangestuurd op een vreedzame oplossing tezamen met de eis voor een aparte staat van Nagaland binnen de Indiase Unie. Deze zou een eigen bestuurlijk en juridisch systeem ontwikkelen waar de overheid in New Delhi geen macht over zou kunnen uitoefenen. Nagaland zou wel blijven bestaan als onderdeel van de Indiase unie van federale staten. De vraag viel niet goed in Assam, omdat het er nu op leek dat zij daadwerkelijk een deel van hun grondgebied zouden verliezen.

In augustus 1960 kondigde Nehru in het Indiase parlement aan dat een staat voor Nagaland gevormd zou worden uit het gebied Assam. Anderen in het parlement, waaronder ook oppositie van Nehru, zagen deze creatie als een keuze vol met explosieve mogelijkheden, een keuze voor terreur, een aanzetting tot regionalisme dat de eenheid van India in gevaar zou kunnen brengen. Op 1 december 1963 werd Nagaland desalniettemin officieel geïnaugureerd.[49]

Een aantal redenen voor de vorming van Nagaland waren van belang voor de centrale overheid. Er zou kunnen worden gesteld dat het conflict de aandacht van het Westen, of in ieder geval Groot Brittannië, had. Nehru zou daarom toegegeven hebben aan de wensen van de Naga's, door uiteindelijk de aparte staat in te luiden.[50] Verdere bekendmaking van het

[47] Ibidem, 272.
[48] Ibidem, 323.
[49] Ibidem, 345.
[50] Ibidem, 320-323.

conflict zou zo kunnen worden voorkomen. Ook zou de escalatie van het conflict de militaire optie kunnen verklaren vanuit Nehru gezien. De wending tot geweld vanuit de Naga's daagde Nehru uit. Dit liet hem met weinig opties achter dan hen te confronteren met hardhandig geweld.[51] Wat wellicht hiernaast de autonomie van 1960 verklaart is dat Nehru oor en oog had voor de gematigde Naga's. Hierdoor viel de beslissing voor een autonome staat wellicht eenvoudig te verantwoorden. Ook kunnen de duur van het conflict, meer dan tien jaar, en de verslechterde fysieke gesteldheid van Nehru zelf, een rol hebben gespeeld in de totstandkoming van Nagaland. De moeheid was er zowel op het gebied van het conflict als op persoonlijk en fysiek vlak ingeslagen.[52]

Deze verklaringen bieden echter geen perspectief op het verloop van 1947 tot 1963, maar verklaren slechts het laatste deel: de uiteindelijke totstandkoming van Nagaland. Wanneer nu in de vorming van Nagaland nader gekeken wordt naar de houding van Nehru gedurende de gehele periode kunnen er twee bevindingen worden gedaan. Ten eerste is er van 1947 tot 1963 een eenduidige houding van Nehru ten opzichte van de onafhankelijkheid voor de Naga's te zien. Reeds in 1947, aan de start van de Naga kwestie, maakte Nehru kenbaar dat de Naga's wettelijk en bestuurlijk gezien meer autonomie konden verkrijgen. Nehru hield in de jaren vijftig ondanks zijn respect voor het gebied enerzijds en de militaire inzet anderzijds vast aan dit standpunt. In 1960 kondigde Nehru aan dat de zelfstandige staat Nagaland zou worden gevormd. In dit jaar verkregen de Naga's uit het gebied van Assam een aparte staat dat in 1963 gerealiseerd werd.

De tweede bevinding heeft betrekking op de houding van Nehru en het gebruik van geweld. Van 1947 tot 1952 wist Nehru de Naga kwestie te benaderen middels de dialoog. Vanaf 1953 wendde Nehru zich echter tot dezelfde methoden als de rebellen in de Naga regio, door wapens in te zetten. In dit jaar bleef de militaire inzet vanuit New Delhi nog relatief beperkt, door van een divisie van de Assam Rifles gebruik te maken. Het jaar erop besloot Nehru gebruik te maken van het nationale Indiase leger om het conflict te benaderen. Deze overstap is opmerkelijk, gezien het feit dat het Indiase leger eerder nergens anders in India ingezet werd. Een enkele keer kwam elders in het land een politioneel optreden voor, maar kwesties rondom klassen of regio's werden middels de dialoog benaderd.[53] Wat eveneens opmerkelijk is, is dat na de formele formatie van Nagaland in 1963, het Indiase leger haar militaire operaties voortzette tegen aanhoudende rebellerende Naga's. De inzet van het leger hield ondanks een staakt-het-vuren in 1964 en 1975 aan tot 1978.[54]

[51] S. Nag, 'Nehru and the Naga's: Minority Nationalism and the Post-Colonial State', *Economic and Political Weekly* 44, 49 (2009) 49-51.
[52] Guha, *India After Gandhi*, 320-323.
[53] Ibidem, 277.
[54] P.R. Brass, 'The Politics of India Since Independence' in: *The New Cambridge History of India IV* (Cambridge 1991) 174-178.

CONCLUSIE

De vraag waarmee dit onderzoek begon was in hoeverre veranderende nationalistische ideeën op nationaal niveau doorwerken in de interne verhoudingen van postkoloniale staten. Een algemene theoretische veronderstelling over veranderende nationalistische ideeën werd getoetst op de casus India. De casus bestond uit twee delen: een voorbeeld van extern gerichte politiek werd uitgewerkt. Daarnaast werd een voorbeeld van intern gerichte politiek bekeken. Door in dit concluderende onderdeel een overzicht te geven van de bevindingen uit elk hoofdstuk, kan vervolgens de casus worden vergeleken met de theoretische veronderstelling. Daarna kan uitspraak worden gedaan over deze theoretische veronderstelling.

In hoofdstuk één werd de theoretische veronderstelling over de nationalistische basis van de postkoloniale staat onderzocht. Door dit te onderzoeken werd duidelijk dat er na onafhankelijkheid in eerste instantie sprake was van progressief nationalisme, dat voor eenheid tussen en binnen de postkoloniale staten zorgde. Deze vorm van nationalisme kwam voort uit het antikoloniale en antiwesterse gedachtengoed, dat eenheid schiep op nationaal niveau en voor binding in de algehele derdewereld zorgde. Na verloop van tijd is te zien dat deze eenheid op andere fundamenten gestoeld werd. Het antikoloniale en antiwesterse gedachtegoed van het progressief nationalisme maakten plaats voor een nostalgisch gedreven gedachtegoed. In dit nostalgisch gedreven nationalisme werd eenheid van de natie gestoeld op de pre-koloniale cultuur dat hand in hand ging met territoriale integriteit. In dit conservatief nationalisme werd de natie als een vanzelfsprekende entiteit gezien. Kortom, in de postkoloniale staat maakte de progressieve houding plaats voor een conservatief nationalisme. In de hierop volgende hoofdstukken is de casus India uiteengezet.

In hoofdstuk twee kwam het eerste deel van de casus aan bod, de externe politiek van India. Hier werd uiteengezet hoe zich tussen China en India in 1962 een grensoorlog voltrok, en welke redenen hiervoor aan te dragen zijn. De grensoorlog zou veroorzaakt zijn door een uit de hand gelopen betwisting om grondgebied en zou een uitwerking zijn van verschillende wereldbeelden van zowel India als China. Deze twee redenen verklaren niet voldoende het ontstaan van de grensoorlog tussen twee buurlanden die daarvoor goede betrekkingen kenden. Vanuit een fenomenologisch invalshoek werd duidelijk dat er een breuk in de externe politieke houding van India te zien is. De hoogstaande ideeën over internationalisme en wederzijds respect voor soevereiniteit, zoals vastgelegd in de *Panch Sheel* overeenkomst, maakten plaats voor een reactionaire en principiële opstelling. Hierdoor kwam het nationale eigenbelang en het territoriale bezit in de interstatelijke kwestie op de voorgrond. Dit verklaart het conflict aan de grens tussen India en China vollediger.

Het derde hoofdstuk beschreef het tweede deel van de casus: de interne politieke verhoudingen in India aan de hand van de vorming van Nagaland (1963). Dit hoofdstuk beschreef waarom het Naga gebied dat eerder weinig connectie had met de rest van India, in de tweede helft van de twintigste eeuw een belangrijke rol ging spelen voor de centrale overheid. Door de onafhankelijkheid van India ontstond in de noordoostelijke regio een claim

door de NNC voor zelfbestuur en eenheid van alle Naga's. Premier Nehru liet in 1947 weten dat bestuurlijke vrijheid een optie was en stuurde daarmee in de richting voor regionale autonomie voor de Naga's. De NNC tilde haar afscheidingsbeweging met de Naga staking en de opbouw van een wapenarsenaal op een hoger niveau, om meer dan regionale autonomie te verkrijgen. Daarop zette de centrale overheid pelotons in van het Indiase leger, waarmee de verbale kwestie in een militair conflict tussen de Naga's en de Indiase overheid veranderde. In 1956 barstte de oorlog uit. In 1960 kondigde Nehru in het parlement aan dat een Nagastaat uit het gebiedsdeel Assam zou worden gevormd. In 1963 werd Nagaland als autonome staat binnen de Indiase Unie officieel geïnaugureerd.

Uit het tweede hoofdstuk, het China-India conflict, kan geconcludeerd worden dat het veranderende nationalisme, zoals in het eerste hoofdstuk uit is gewerkt, zichtbaar werd. Dit werd zichtbaar in de breuk van de externe houding van India. De progressieve interpretatie van nationalisme kwam in het China-India conflict naar voren doordat India beaamde dat binnen het raamwerk van de *Non-Aligned Movement* disputen tussen landen op vreedzame wijze opgelost konden worden. Dit kenmerkte de relatie tussen India en China in de jaren vijftig. De relatie tussen deze twee buurlanden berustte op meer dan handel en cultuur. Dat kwam naar voren in de *Panch Sheel* overeenkomst. Deze overeenkomst getuigde van wederzijds respect, internationalisme en vooruitgang.

De breuk met deze progressieve houding kwam toen Nehru in 1959 het China-India dispuut benaderde als een gevolg van het feit dat zij beiden nieuwe naties waren. Beiden waren onlangs onafhankelijk geworden en werden bestuurd door nationalistisch leiderschap. In 1959 achtte Nehru het vanzelfsprekend dat het definiëren van nieuwe, moderne naties gepaard zou gaan met de interpretatie van grenszones. Hij achtte het vanzelfsprekend dat er een mate van conflict zou ontstaan vóór de grenzen van beiden naties vastgesteld konden worden. In 1960 verklaarde Nehru tegenover China dat geen centimeter Indiaas grondgebied opgeleverd zou worden aan China. Dat veroorzaakte de militaire confrontatie in 1962. De benadering van Nehru was nu niet meer gestuurd op het internationalisme en vooruitstrevendheid, maar op het territoriale belang en de definiëring van de natie aan de hand van de grenzen. Door de militaire optie te kiezen veranderde de houding van Nehru van een dialoogzoekende progressieve nationalist, naar een principiële conservatieve nationalist. Dit toont een conservatief nationalisme beleid aan.

Uit het derde hoofdstuk, de vorming van Nagaland, kan geconcludeerd worden dat Nehru van meet af aan aanstuurde op autonomie voor een gebiedsdeel binnen India, beleid dat zeker niet eenheidsgericht was voor India. Uit de bevindingen van de centrale overheid tegenover de Naga's kan geconcludeerd worden dat de politiek van Nehru van meet af aan gekenmerkt werd door het gebrek aan de wil om India met alle gebiedsdelen willens en wetens bij elkaar te houden. Nehru gaf toe aan territoriale en culturele aspecten van dit conflict en de militaire optie werd een centraal onderdeel in de loop van de tijd. In de houding van de centrale overheid ten opzichte van de vorming van Nagaland is geen ruimte voor de progressieve houding die zich afkeerde tegen oorlog, racisme en praktijken van de koloniale overheerser. De houding van de centrale overheid ten opzichte van de Naga's getuigt geheel van een conservatief nationalisme, dat zich verhield tot territoriale en culturele kwesties.

De theoretische veronderstelling over een veranderend nationalisme in de derdewereld is met betrekking op de extern gerichte politiek van India uit het eerste deel van de casus dus juist. Echter, met betrekking tot de interne verhoudingen van India, dat in het tweede deel van de casus te lezen was, is de theoretische veronderstelling niet juist. De theorie van een veranderend nationalisme is hier niet toepasbaar omdat hier geen sprake is van verandering, maar van meet af aan van conservatief nationalisme.

Wat als afsluitende noot gezegd kan worden is dat postkoloniale literatuur dus een theorie beschrijft dat slechts een half verhaal is: de theorie klopt met betrekking tot externe, interstatelijke verhoudingen, maar klopt niet zodra interne verhoudingen onderzocht werden. Veranderende nationalistische ideeën op nationaal niveau werken niet door in interne verhoudingen.

Het resultaat van dit onderzoek is gebaseerd op één land. Echter, als de theoretische veronderstelling met betrekking tot interne verhoudingen in India, een van de grootste voorvechters van de *Non-Aligned Movement*, al tekort schiet, behoort bevraagd te worden hoe zich dit in de rest van India en in andere postkoloniale staten voltrokken heeft.

BIBLIOGRAFIE

Anderson, B., *Imagined Communities* (New York: Verso, 1991).

Barker, J., 'Beyond Bandung: Developmental Nationalism and (Multi)cultural Nationalism in Indonesia', *Third World Quarterly* 29, 3 (2008) 521-540.

Berger, M.T., 'After the Third World? History, Destiny and the Fate of Third Worldism', *Third World Quarterly* 25, 1 (2004) 9-39.

Bonnett, A., 'Western Dystopia: Radical Islamism and Anti-Westernism' in: Idem, *The Idea of the West: Culture, Politics and History* (Houndmills & New York: Palgrave Macmillan 2004) 143-162.

Brass, P.R., 'The Politics of India Since Independence' in: *The New Cambridge History of India IV* (Cambridge: Cambridge University Press 1991).

Chatterjee, P., *Empire and Nation: Selected Essays* (New York: Columbia University Press 2010).

Chatterjee, P., *Nationalist Thought and the Colonial World: A Derivative Discourse* (Tokyo: United Nations University 1986).

Desai, R., 'Conclusion: From Developmental to Cultural Nationalisms', *Third World Quarterly* 29, 3 (2008) 647-670.

Desai, R., 'Introduction: Nationalisms and Their Understandings in Historical Perspective', *Third World Quarterly* 29, 3 (2008) 397-428.

Furedi, F., *Colonial Wars and the Politics of Third World Nationalism* (New York: St. Martin's Press 1994).

Gellner, E., *Nations and Nationalism* (Oxford: Blackwell Publishing Ltd 1983).

Guha, R., *India After Gandhi: The History of the World's Largest Democracy* (London: Macmillan 2007).

Heywood, A., *Political Ideologies: An Introduction* (London: Palgrave Macmillan 2012).

Hobsbawm, E.J., *Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth, Realty* (Cambridge: Cambridge University Press 1990).

Nag, S., 'Nehru and the Naga's: Minority Nationalism and the Post-Colonial State', *Economic and Political Weekly* 44, 49 (2009) 48-55.

Prashad, V., *The Darker Nations. A People's History of the Third World* (New York & London: The New Press 2007).

Rawat, M., 'Will Nagaland Ever Have Peace?', *The Diplomat*, 04 Juni 2015, http://thediplomat.com/2015/06/will-nagaland-ever-be-peaceful/ (geraadpleegd 06 Juni 2015).

Shukla, S., "India 'ready to let China keep Aksai Chin' if neighbour country drops claim to Arunachal Pradesh", *Daily Mail*, 28 November 2013, http://www.dailymail.co.uk/indiahome/indianews/article-2515187/India-ready-let-China-Aksai-Chin-neighbour-country-drops-claim-Arunachal-Pradesh.html (geraadpleegd 23 April 2015).

Smith, A. D., 'The Resurgence of Nationalism? Myth and Memory in the Renewal of Nations', *The British Journal of Sociology* 47, 4 (1996) 575-598.

Tassin, K. S., '"Lift up your head, my brother": Nationalism and the genesis of the Non-Aligned Movement', *Journal of Third World Studies* 23, 1 (2006) 147-168.

'Text of the speech by President Soekarno of the Republic of Indonesia at the Opening of the Asian-African Conference in Bandung, Indonesia, on April 18, 1955' in: *Selected documents of the Bandung Conference. Texts of selected speeches and final communique of the Asian-African Conference Bandung, Indonesia, April 18-24, 1955* (New York: Institute of Pacific Relations 1955) 1-5.

Vertzberger, Y., 'India's Border Conflict with China: A Perceptual Analysis', *Journal of Contemporary History* 17, 4 (1982) 607-631.

Westad, O.A., *The Global Cold War: Third World Inventions and the Making of Our Times* (Cambridge: Cambridge University Press 2007).

BIJLAGE I

Bron: Google Maps

BIJLAGE II

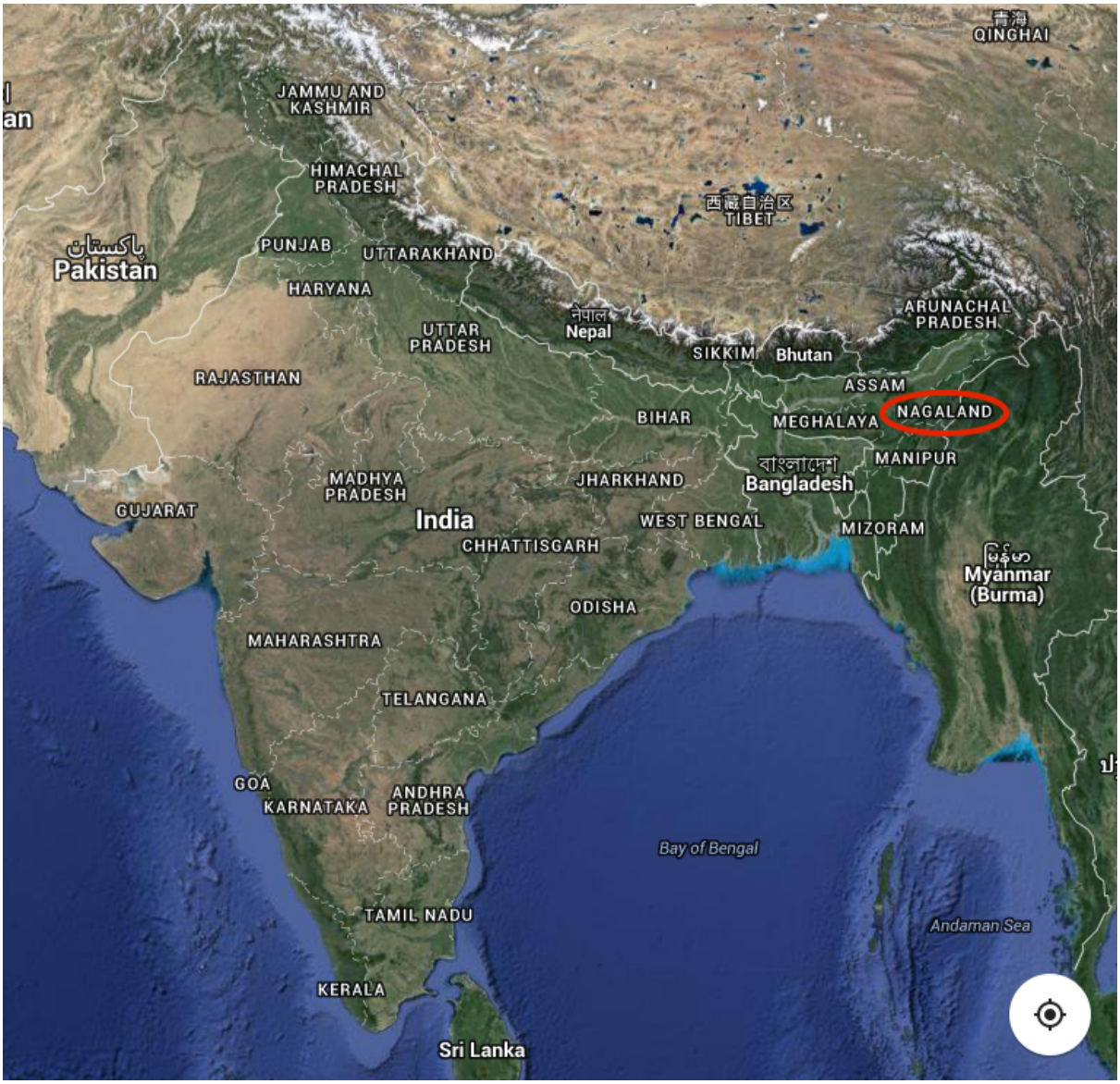

Bron: Google Maps